

Tisková zpráva

Petra Klabouchová: Duch Pankráce

Po detektivním románu *Prameny Vltavy*, drásavém historickém příběhu *U severní zdi* a po hororu *Ignis fatuus* napsala Petra Klabouchová milostné drama nazvané *Duch Pankráce*. Vrací se v něm do pankrácké věznice ze své druhé knihy, komunistickou totalitu však nahradily kulisy gestapácké sekyrárny. Na smrt tu čekají Anna a Robert – a zažívají poslední lásku, zcela platonickou, kterou vtělují do desítek motáků, jež si tajně posílají po jednom z chodbařů.

„Po vydání románu *U severní zdi* mi zůstaly v šuplíku příběhy, které se do knihy nevešly. A zbyla mezi nimi i linka platonických milenců ze sekyrárny. Psala jsem ji původně proto, abych do románu *U severní zdi* dodala nějakou pozitivní linku, nakonec ale příliš pozitivní nebyla, navíc se tím kniha roztáhla v čase. *U severní zdi* se odehrává za komunistické totality hlavně v padesátých letech, linka s milostnými motáky vracela děj o deset let zpátky. Nakonec jsme se tedy s redaktorkou knihy dohodly, že ten milostný příběh z románu úplně vyhodíme – a mně tak zůstal v počítači. Věděla jsem, že se k němu chci ještě vrátit,“ vysvětluje autorka.

Vychází ze skutečných dopisů, motáky existovaly, jejich přepisy se dostaly ven z vězení díky jednomu z chodbařů – vězni, který byl původně odsouzen za hospodářský delikt, ale během války se uvnitř Pankráce stal skutečným hrdinou, prokázal velkou statečnost. On i jeho tajní pomocníci, kteří pracovali na ilegální „poštovní“ síti přímo mezi zdi věznice, pod nosem německých dozorců, riskovali život. A mnozí o něj i přišli. Po válce asi šest tisíc motáků, které se podařilo opsat a pronést ven, dokonce vydal knižně spolu se svým vězeňským deníkem pod názvem *Žaluji – Pankrácká kalvárie*. „Ten dozorce se jmenoval Karel Rameš. V mé knize se ale jeho celé jméno neobjevuje. Byl pro samotné vězně i dozorce jen tajemnou postavou bez tváře a beze jména. Musel skrývat svou identitu. Pro většinu z nich zůstal jen Karlíčkem, jeho spolupracovníci si pak říkali Karlovci. Mně se nakonec podařilo si jediné vydání jeho knihy někdy z roku 1946 objednat z jednoho pražského antikvariátu, a teprve když jsem si pro něj přišla, došlo mi, jak obrovská dvoudílná bichle to je, takových šest tisíc motáků,“ popisuje Klabouchová.

Jaké to bylo, ty motáky číst a potom psát knihu o jejich autorech a autorkách? „Byla to asi nejtěžší kniha, co jsem kdy napsala. Některé motáky byly psané třeba jen několik minut před smrtí v přípravné cele během čekání na popravu, četla jsem v životě máloco takhle silného. Sledovala jsem osudy odsouzených od chvíle, kdy motáky začali přes Karlíčka posílat, třeba i několik dlouhých měsíců. Každý den mohl být jejich posledním. Oni to věděli. Já taky. Přesto bylo šílené číst jejich dopisy, otočit na další stránku a vidět, že najednou ten den nadešel, že tohle je poslední pisatelův moták, ve kterém se loučí s rodinou a blízkými. V těch posledních motácích se často opakuje přání odsouzených, aby se na ně nezapomnělo. I ti dva zamilovaní, kteří se v mé knize jmenují Anna a Robert, si v jednu chvíli vzkazují: „Po válce se o nás budou psát romány.“ Oni skutečně prosili své blízké, aby jejich příběhy uchovali v paměti. To se mě hodně dotklo,“ dodává autorka.

Proč jí dává smysl psát román z období druhé světové války, není jich už dost? Petra Klabouchová vysvětluje, že z války známe příběhy mnoha hrdinů, odbojářů či parašutistů. Tohle ale byli úplně obyčejní lidé, muži i ženy, kteří prostě jen stáli na straně morálky a dobra a byli za to odsouzeni k

smrti. Byly jich tisíce. Jen v pankrácké sekýrárně jich pod gilotinou popravili 1075, počty oběšených se nedochovaly, ale popravy probíhaly na celém území protektorátu i Říše. „Vždycky když někdo mluví o Čechách jako o národě zbabělců a udavačů, zlobím se a myslím na tyhle malé velké hrdiny. I proto jsem chtěla jejich zapomenuté osudy znovu vyprávět lidem. Cítila jsem svým způsobem povinnost je skrze své psaní připomenout tak, jak si přáli ve svých posledních dopisech. A nejde jen o statečné odsouzené nebo chodbaře Rameše, ale třeba i o příběh rodiny spojené se strašnickým krematoriem. Ředitel krematoria měl podle předpisů popel popravených po jejich kremaci vyhodit prostě na kompost, on to ale neudělal, tajně ho schovával až do konce války. Popel tisíců popravených. Jeho malý syn pak, když otec pod dozorem nacistů pracoval u pecí, doma potmě a tajně přepisoval seznamy zpopelněných vězňů, aby po válce jejich rodiny věděly, kam aspoň položit kytičku. A moje kniha je právě o tom. O síle lásky, přátelství a neskutečné odvaze,“ říká Klabouchová.

Z tiskové zprávy můžete bez obav citovat.

S autorkou vás ráda propojím.

Recenzní výtisk knihy vám ráda zašlu.

Kontakt pro média

Klára Kubíčková

PR | propagace | média

Host – vydavatelství, s. r. o. | Radlas 5, 602 00 Brno

+420 774 443 602

kubickova@hostbrno.cz

www.hostbrno.cz